

חברים והחברים

אסופת שירים וסיפורים קצרים

כזמים וחתולים

אסופת שירים וסיפורים קצרים

מבחר כותבים

כזמים וחתולים

אסופת שירים וסיפורים קצרים

מבחר כותבים

מִיטָיב
ספרים

כלבים וחתולים | מבחר כותבים
Dogs and Cats | Various Writers

עיצוב ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ה 2025

© 2025 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2025 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים והסיפורים

- 9 **אהבת אמת** | תמר דוד־כריספי
- 10..... **מחשבות חתוליות** | אורי סיגל־גלקין
- 11..... **מלכת הזאבים** | דנה שניידר
- 13..... **אוליב** | שירה בז
- 17..... **התרגלות** | אלעד טולדנו
- 18.... **כששני פוסט טראומטיים נפגשים** | עמוס חיימוביץ'
- 19..... **לינדה** | דנה אדרי־פינבלט
- 20 **מעשה בחתול** | יורם סלבסט
- 22 **בצוותא** | חגית בת־אליעזר
- 23 **כלבלב** | מלכה אורמן
- 24 **מחשבות כלב** | תמר דוד־כריספי
- 25 **רגעים של כלבים** | דפנה לובל־לדרר
- 26 **לינדה** | צביה רוזנקרנץ־שמש
- 28 **ואת בורחת** | אלעד טולדנו
- 30 **עני חתול** | תמר דוד־כריספי
- 31..... *** | נועם מאיר שדות**
- 32 **מוות במשפחה** | חגית בת־אליעזר
- 34 **כושי** | אורי סיגל־גלקין
- 35 **אלף לילה וקסם** | דליה־רות הלפרין

38	נשמה של חתול דפנה לובל-לדרר
40	הזדקנות שירה בז
42	חתול מלכה אורמן
43	מקשקשים אורי סיגל-גלקין
44	דובשנית חגית בת-אליעזר
45	כלב כבל אלעד טולדנו
46	* נועם מאיר שדות
47	מתנת יום הולדת צביה רוזנקרנץ-שמש
49	טמבור, אינטיפאדה וחתולים עמוס חיימוביץ'

כלבים וחתולים היא אסופת שירים וסיפורים קצרים מטעם מוטיב ספרים העוסקים בכלבים וחתולים, בהיבטים השונים של הקשר המיוחד ביניהם לבין בני האדם, מערכת היחסים המגוונת והמרתקת בין כלבים וחתולים, התנהגויותיהם הייחודיות – כל אחד מהם בדרכו – והדרך בה הם מצליחים להעשיר את עולמנו. מהו תפקידם בחיי המשפחה ובחיי היום־יום? איך הם יכולים לשמש כמקור של נחמה, אהבה ושמחה, או לחלופין, להוות אתגר עבור בעליהם? בין אם מדובר בכלב ששומר עליכם בבית, ובין אם בחתול שמביט בכם בעיניים חכמות ומלאות סוד, כלבים וחתולים הם חברים שמהווים חלק בלתי נפרד מחיינו.

אהבת אמת

תמר דוד־כריספי

הוא המתיין
לאוטובוס הצהוב
שיאט נסיעתו בתחנה
וירד לו הילד רך בשנים
שפה אהב.
עיניו השחרות הביטו
אל עבר העקול
בצפית געגוע.
נפש הכלב שחור השער
נקשרה בנפש הילד,
בדאגה לבטחוננו
לתצות בבטחה את הכביש
כשהוא מתאים צעדיו
לצעדים קטנים ומדוּדִים
דואג שלא ימעד
עד לביתם.

מחשבות חתוליות

אורי סיגל-גלקין

באו לי מחשבות
של חתול
שרוע
באספלט
כשאין טרף
נראָה בסביבה
שטורף בקרן
שמש

מלכת הזאבים

דנה שניידר

יושבת על כיסא צבוע לבן, זה שצבעתי לבד. שולחן המטבח נדמה לי
כאי בודד עכשיו. סנטר שעון על כף יד ואני בוהה בעיניה החומות.

"לפעמים זה כל כך קשה," אני אומרת לה בלי מילים. "החיים האלה
הרבה יותר מסובכים ממה שחשבתי." היא מביטה בי בלי למצמץ
כאומרת, "תמשיכי..".

אני מגיבה מיד, "זה מסובך. לפעמים אין לי זמן, אין לי אוויר, אין לי
מקום ואין לי מנוחה. ההחלטות קשות מדי, האחריות הזאת רובצת על
כתפיי – לפעמים הכל מרגיש פשוט יותר מדי."

היא מהנהנת ואני ממשיכה, "הגשמי חלומות עד כה. הרבה שאיפות
ומשאלות לב כובדו במלואן. טיולים בעולם במקומות נפלאים, מראות
משובבי נפש של ימים ונהרות, של הרים ואגמים, של כבישים מהירים
ובקתות לציד הזרעים. צעדתי בשבילים בהם פסעו מלכים ושכבתי
פרקדן על כרי דשא ירוקים מבהיקים בהם עדיין רועות כבשים. טיילתי
על צוקים המתנשאים מעל גלים גועשים. נשמתי אנשים בכל מיני
צבעים, החכמתי במגדלי שן בהם למדו מלומדים רבים, מסביבי ספרים
עבי כרס ואותיות לטיניות שהיום כבר אף אחד לא מכיר. לשוני
התגלגלה בשפות רבות. כבשתי מדינות."

"והכי חשובות הן שלוש הנשמות שהבאתי אל העולם הזה, המפיות
כל כך הרבה אור. לפעמים אני פשוט נדהמת מהעוצמה הזאת וגם
מתקשה להכיל אותה. האם אני פועלת נכון? האם עניתי נכון לשאלה
של ילד תם? אולי מוטב היה להשאיר אותה ללא מענה? האם הגבתי
נכון למשאלת הלב? לעיניים גדולות שנתלו בי שואלות, כמהות לאישור
שלי, מפצירות בי לתת הכל."

"ומה איתי? מה מוביל אותי? מה ימשיך להניע אותי? מה המשמעות
שאני בוחרת לתת לכל זה?" אני נאנחת, וזה באי נוחות על הכיסא
ומחליטה לקום להכין לי עוד כוס קפה.

עיניה עוקבות אחריי במרחב כל הזמן, היא יודעת שתכף אתיישב ונמשיך בשיחה שלנו, אני רק צריכה הפסקה קלה.

"מה אני צריכה לעשות לדעתך עכשיו?" עיני מתחננות לסימן. אישוני עיניה מתרחבים.

היא קמה ובעדינות לא אופיינית מניחה את ראשה על ירכי.

"פשוט תחיי את הרגע," היא אומרת. "ממש עכשיו. בדיוק כמו שאני עושה בכל יום בחיי. תשמחי על כל הטוב הפשוט הזה שמסביבנו – שום דבר מעבר לזה לא נחוץ."

הכלבה החכמה שלי. שיחה בלי מילים.

"מה בא לך?" אני צוחקת אליה בקול.

היא מסיטה את מבטה אל הדלת כאומרת, "בואי, נצא אל העולם". היא מקשקשת בזנבה ועיניה מחייכות אלי "אני ואת, מותק, בואי נכבוש את העולם שם בחוץ. מי יכול עלינו, מי?"

לפתע היא זוקפת את אוזניה, סכנה אורבת בחוץ, היא נוהמת וסומרת. מבטה שוב נח עליי והיא נובחת נביחה קצרה אבל ברורה, "אני תמיד אגן עלייך. את וונדרוומן ואני מלכת הזאבים".

אוליב שירה בז

התעוררנו זו לצד זו, אני וכלבתי, היא מתמתחת, מקפידה על כל איבר ואיבר, מקצה הזנב עד קצה הציפורן, הכל מדויק, מקפידה בשביל השלמות על הרטט הקל שעובר לאורך גופה, פיהוק ענק לסיום והיא מוכנה.

ואני, אני שוכבת לצידה, מקנאה, כל כך רוצה להימתח כמותה, להקיץ לבוקר חדש כאילו לא היה אתמול, כאילו לא עבר עוד לילה נטול שינה ומלא בכאב.

היא מבינה, סבלנית, לא מאיצה, אך נוכחותה דוחקת, אני מחויבת, לולא היא, האם בכלל הייתי טורחת?

אט אט, בזהירות מתהפכת על הצד, היא מתבוננת, היא יודעת שאם תאיץ אני עלולה לכעוס, לסלקה ממני, היא מקפידה על נוכחות יציבה, מאפשרת לי בדיוק את מידת הקרבה הנכונה. לעיתים נדמה לי שהיא מזכירה לי שההתחלה כל בוקר הכי קשה.

להסתובב על הצד, הישג לא מבוטל, מצליחה להושיט את ידי, ללטפה, מניחה יד על ראשה, על צווארה ומיד מרגישה איך הגוף משתחרר עוד טיפה, ואז גם אפשר להניח רגל על רצפה, להדוף עם היד לשיבה, והיא, היא צמודה לרגלי, מוכנה, אם אצטרך לפתע להישען היא לא תירתע.

התיישבתי, עכשיו הגוף מזכיר שכדאי גם לעבור לעמידה, אין ברירה, לשירותים ובחזרה ורק לא לחזור למיטה, אם אחזור למיטה, הכל מההתחלה...

מתלבשת, אט אט אט, הכי פשוט, ככה זורקת על עצמי בדיוק את מה שנחוצ, מעט מוזנח אולי, הטיפוח לא חשוב, העיקר שיש חולצה ויש מכנס וגם זה לא תמיד ברור מאליו.

והיא, היא בנתיים, רוחה מתחילה להתקצר, הנה, כבר קמת!, עכשיו תתלבשי!

את הרי צריכה לדאוג גם לי, לרגע אפשר לשמוע את הציווי, לרגע אני מתרעמת על דרישתה, דווקא היא צריכה להבין, אני באמת לא יכולה.

בהילוך איטי, בפעולות שנדמות כל אחת לנצה, שלא ברור איך הן מתחברות לרצף של תנועה, אני ממלאה מים בקערתה, מוודאה שלא חסר מזונה,

בשלב זה, עיניה בעיני והיא מצהירה – עכשיו טיול! עכשיו תנועה!

יש ימים בהם אני רק פותחת את הדלת, לא מסוגלת, עליה סומכת שאם תצא גם תבחר לחזור, משחררת שליטה, נאלצת לחוש דאגה, אין ברירה, היא מוכרחה את צרכיה לעשות.

יש ימים בהם אנחנו פוסעות אט אט בשביל בשכונה, היא מבינה, לא ממחרת, לא מתרחקת, ממש מדויקת, יודעת שהיא עכשיו צריכה להיות לצידי, מתאימה צעדיה, שתינו מודות על כל מטר, על כל פסיעה.

לעיתים מתמזל מזלה, יש לי יום טוב ואני ממש מצליחה להרים אצטרובל ולזרוק לה. היא מאושרת, באחת יוצאת מתפקידה, מתמסרת לריצה, ללעיסה הנמרצת, לפיצוח ענף, עוד גלגול על הדשא, היא אינה יודעת שובע, כל כולה מרוכזת באצטרובל הבא שיזרק, ואני, אני עולצת איתה, צוחקת, גאה בעצמי וגם בה שהיא זוכרת לפעמים גם להיות פשוט כלבה.

אני אז נזכרת, באותם הרגעים בהם הגוף מאפשר, בפוטנציאל של מצב אחר, שהיה יכול להיות כל כך פשוט וטבעי, אני והיא, אישה וכלבתה, משחקות יחדיו במשחק של זריקה ותפיסה.

יש ימים בהם המצב כל כך נורא, שכל שנותר בלית ברירה הוא להתקשר לחברה ולבקש תוציאי, תטיילי, אני פשוט לא יכולה, וכשהן הולכות אני לרגע נושמת לרווחה, לא צריכה לדאוג לה, רק לעצמי, בקצב שלי, אט אט לשירותים וחזרה, לשתות ולאכול דבר מה, בלי

עיניים מצפות, בלי כלבה שבי תלויה. ימים כאלו שאחריהם צריך לבחור שוב להתחיל מהתחלה.

עם הזמן הימים האלו הקשים ממש הולכים ומתמעטים וכמעט בלי משים, עוד פסיעה ועוד צעד והמרחקים גדלים, לעיתים מרוב שמחה ואיזו קלילות דעת רגעית אני שוכחת שצריך גם לחזור, המרחק לא מחושב באופן מספיק מדויק, הלכתי לכיוון אחד, מתענגת על המבט על פניה של כלבתי, האושר, הערנות, האף המריח, האוזן הזקופה, כולם מכריזים יחדיו: קדימה! היא רוצה להמשיך, עוד קצת, לא להפסיק, גופה דורש תזוזה, אני רוצה, ממש מנסה, אך לבסוף, אין ברירה, מבינה שאם עכשיו לא אעצור, שאם עכשיו לא אסתובב ואחזור, פשוט לא אצליח, אתקע.

או אז היא משפילה את ראשה, זנבה נשמט, מקבלת את רוע הגזרה, היא יודעת, אין ברירה, הביתה שבים. לעיתים היא עוד רגע מנסה, לעיתים נראה שעוד רגע תזנק בריצה מרדנית בכיוון ההפוך אך מספיקה רק מילה קטנה של תחינה, רמז של בקשה והיא מסכימה, היא מבינה, זה מה שאני יכולה היום ואני אותה צריכה.

וכך עוד שבוע ועוד שבוע ומגיעים הימים בהם אני מופתעת כשלפתע אני מוצאת את עצמי עומדת בפתח היער. הגעגוע לקח בדיוק לאן שרצה, שבילים ומרחבים אליהם אני שוב רוצה.

היא עלי מסתכלת כשואלת, האם תעזיזי? האם נצא? נעבור את הגדר? כן, מגיעים גם הימים האלו, של היציאה לשבילי היער, כאילו מבלי משים האספלט מתחלף בחצץ, המדרך היציב מתחלף באבנים ומהמורות ובמהרה מגיעים גם מעברי הבקר, העליות והירידות.

כאילו מבלי משים אך אני במודעות מלאה, כל חושי דרוכים, הגוף בשיא פעולה.

לא אחת אני גם נופלת, נבוכה, מפחדת, כועסת על עצמי, תוהה איך עכשיו אקום, מבטיחה שבפעם הבאה לא אסתכן ככה, חדוות השהות ביער לא שווה את המחיר ועכשיו אין ברירה, אני לבד פה ביער, רק כלבתי לצדי, צריך לקום, וצריך גם למצוא דרך לחזור.

אך ההבטחה לזהירות במהרה נשכחת, מהרגע בו היער התגלה מחדש, נכבש, אין חזרה, תחושת השלווה, האוויר השונה, הנשימה, הצבעים, הצלילים, הריחות, ההישג וגם איזו ידיעה ברורה, ודאות נחוצה שממש בקרוב אני אחזור לטייל בדיוק כמו פעם, אם לא על גב סוס, אז לפחות ברגל, לא יהיה מחסום שיעמוד ביני לבין בחירתי לצאת לטייל ביערות ילדותי.

בניתי לעצמי תוכנית, מיפיתי כל שביל ושביל, כל עליה וכל ירידה, מרחקים נמדדו וגם זמנים, הכנתי לעצמי תוכנית אימונים, מכירה בעל פה מרחק, זוויות, שיפועים, קצב, מידת מאמץ, יש מטרה, אני לא אפסיק.

עד שהגיע היום בו הגעתי איתה לפסגה, ממש בקצה ההר, וביחד ישבנו על הסלע, משקיפות על העמק, על נוף ילדותי.

אני וכלבתי, שביחד צלחנו תקופה קשה, שבועות של סיוט, לא מוותרות האחת על השנייה. שתינו יושבות בקרבה, המגע מדויק, היחד ברור, מתפעלות מעצמנו, מחליפות לרגע מבט וחזרות להתמלא מהנוף.

נושמות עמוק את תחושת ההישג, שתינו יודעות שהמשימה הושלמה, אני שנאלצתי לשקם את עצמי והיא שהייתה שם בשבילי, שותפות מופלאה בה רק אנחנו מגדירות לעצמנו את הגבול שלנו.

חזרנו לצעוד ביחד בכל השבילים והצופה מהצד לעולם לא יוכל לנחש משמעותו של כל צעד וכל מרחק.

התרגלות אלעד טולדנו

התרגלתי למצב העצוב שלי
וזה מה שהכי מפחיד
לא חושב עוד איך להגיע אליך
מטפח ריקנות במסירות, כמו עציץ
כמו חתול יהיר וכפוי טובה
שיוצר ענן מינימלי כשעולה מדי פעם לספה
ואף פעם לא יוצא, אפילו לא לשאף אוויר.

בלחיים ששקחו כבר איך להתפונן
וגבות ששקחו כבר איך להרפות
אני ממתר עליך, יום אחרי יום
כי אני שכחתי כבר איך לקוות
טובע את בבצת הגיון
לא פלא שפחדת את
אני אוהב אותך סחור סחור
כל כך צמא לטפה של חסד
אך את הקסם מסרב ליצר.

כששני פוסט טראומטיים נפגשים עמוס חיימוביץ'

ובכן ירשתי כלב מבני הבכור.

לפני מספר חודשים הודיע בני שהוא מהגר לחו"ל ונאלץ למסור את לואי ואז שאל בתמימות מניפולטיבית האם אני מעוניין לטפל בו.

בתחילה אמרתי לא. אבל לאחר מספר ימים שבהם כאב לבי במחשבה על הכלב טלפנתי ואמרתי כן. הודעתי על הסכמתי כשבני ולואי היו ברכבת למסירה.

בני הופיע בביתנו ערב נסיעתו לנפאל ואמר: "אבא, לואי יוסיף לך שנתיים לחיים, אני טס לנפאל, נשבר לי", אמר והתאדה מאחורי הדלת. אני, עוד הספקתי לצעוק אל גבו המתרחק: "אם היית אינדיאני היו קוראים לך "הנוטש" ואל תטפס על האוורסט".

לואי אחרי ליל התייפחות אחד כבש את ליבי ואני החבר האמיתי היחיד שלו. ככה זה ששני פוסט טראומטיים נפגשים. לואי פוסט טראומת נטישה, עמוס פוסט טראומת מלחמה.* * לואי נמסר בגיל שלוש לצער בעלי חיים, לאחר שנולד למשפחה תינוק אלרגי לכלבים. הוא אומץ על ידי בני למשך כחמש שנים ואז עבר אלי.

כמה אנקדוטות על לואי:

לואי לא עובר באדום או צהוב, רק בירוק (אולי כי הגיע מחיפה). אני מתחנן: לואי אין מכוניות, היום יום כיפור, אדום זה טוב, זה הפועל, אך לשווא. לואי לא יכול להיות ככלבי נפוליון, ליבו טוב. לואי מוליך אותי למתחמי אשפה לציד אוכל לחתולים ועצמות (בת משפחה: אסור עצמות לכלבים!). לואי מתעלם מכלבים אחרים.

סוף חלקי,

בני חזר מנפאל ומשמש בייבי סיטר ללואי כשאנו טסים לנכדים. לואי הפך לאיל נדל"ן, מחזיק בשליטתו שתי דירות בחדרה ובחיפה.

לינדה

דנה אדרי-פינבלט

קראו לה לינדה
והיא לא היתה אשה
קראו לה לינדה והיא לא היתה טפשה
את רגשותי היא ידעה לזהות
היא לקקה את עיני שזלגו הדמעות
היא שמחה שבאתי ויבכה שהלכתי
היא קפצה שקפצתי ונשכה שנשכתי...

היא ידעה מתי אורבת לי סכנה
היא קפצה לפני חדירת אמונה
היא חטפה רסיסים בצלעות ובראות
זאת היא שאפשרה לי להנצל ולחיות.

קראו לה לינדה
ובעינה תמיד ברקה קריצה
והיא לא היתה אשה
זאת כלבת המבצעים שלי
הכלבה הכי חכמה ואמיצה.

* מוקדש לרס"ן במיל"ן נחמי פיינבלט, לוחם עוקץ וכלבתו הצבאית לינדה

מעשה בחתול

יורם סלבסט

התנפל חתול מנמר על גוזל פשיחלפתי

גשם המטיר

צעקתי

איחרתי

קרננו אל צמרת אין ישע נשא

צר היה וכאב לי

בשבת הפוחז התגלגל על כר דשא

בלעו רצדה עצם נותרה לו

צבט

התבוננתי

חבורת חסרי רסן נשים וגברים

באשר שלפו נידים וצלמו

התעקש החתול, לא נתן לי מנוח

חשתי בחר בי לרשם מפרקיו

התנפל עליו בוקסר

פרץ יש מאין

פעמה בי חמלה

התערב בעליו נמלט המנמר והיה

אמֶצָה יִלְדָּה אֶל חִיקָה שְׁנֵר שְׁדָמָה
שְׁתִּי טִיפּוֹת מִיָּם לְמַנְמָר שְׁהַכְרָתִי
"נִשְׁאָר לְבָדוֹ," לִי הַסְבִּירָה
"אָגוֹ, הַחֲתוּל שֶׁל הַפָּרֶק,
אִמְצָנוּ שְׁלִשְׁתָּנוּ,
אֲחִיוֹתִי וְאֲנִי, אָגוֹ אֵחַ שֶׁל כָּלֵנוּ כָּעֵת."

בצוותא חגית בת־אליעזר

התולתי המלכותית
משלשת הצבאים,
מתרוסת, פלה נחת

עד לא מזמן הייתי כמותה
בטוחה בארץ בחירתי
זרה לי עתה גינוחותה

הארץ שנתה את דמותה
המלחמה הלא-נגמרת
את השלטון משמרת

את עיני תולה ביפי הסתולה
שואבת עדוד לשם התחלה.
יחזר הטוב, במהרה, בקרוב.

כלבלב מלכה אורמן

תינוקי המת בבית יולדות נשאר
בריק בתנת הלדה נמלטתי.
בפתח היציאה פגשתי
בתינוקי האחר.
קטנטן לבן ופרנתי,
נכנס לתוך ריק זרועי.

מחשבות כלב

תמר דוד־כריספי

הוא הביט בעינים עצובות
על ההולכים על שתיים.
מאז שהשלה מבית בעליו
לאחר מות הקשיש
חש צער רב
ובכלבית הרהר:
"האם לכה מתכנן האדם באמרו סי סי קלב?"
לבו התרחב
והנבו החל לנוע
כשנזכר בימים בהם
התכבד במטות הקשיש,
במוסיקה שהתנגנה
והיתה נעימה לאזניו
ובמזון שהגיש לו
בפעות קבועות.
לפתע
שוב שקע בצערו
והש כי אין נפש חיה
שתבין עד כמה עצום כאבו
על לכת חברו – הקשיש.

רגעים של כלבים

דפנה לובל-לדרר

מוֹשֶׁכֶת בְּרָצוּעָה, קוֹרֵאת לָהּ בִּשְׁם,
מְנַסָּה לְנַתֵּחַ אֲנִטוּמִיָּה שֶׁל גֶּשֶׁם -
לְהַבִּין אִם נִחְזָר הַבֵּיתָה סְפוּגִים
בְּיָמִים קָרִירִים שֶׁמִּקְדָּם נְסוּגִים.
דֶּרֶךְ נוֹפִי הַבֵּית, בְּמַעְבַר הַשְּׂבִילִים,
אֵל הַמִּפְגֵּשׁ עִם הַחֲבָרִים הָרְגִילִים,
אֲנִי מְבִיטָה מְעִינִי הַכְּלָבִים -
הֵם מְשַׁחֲקִים, רָצִים, רָבִים.
כְּלָבְתִּי הַצֵּעִירָה, שֶׁמַּחַת חַיִּים מְבִיאָה,
כְּמוֹ מַחֲקֶת אֵלֵי חַיּוּף שֶׁל לְבִיאָה.

לינדה

צביה רוזנקרנץ-שמש

כל בוקר לינדה קמה לקפה ועוגה. רולדת קרם שוקולד ודובדבנים ספוגה בשרי ברנדי הייתה האהובה עליה ביותר, אך גם לליקח או בוטר קראנץ' לא אמרה לא. תפריט הצהרים היה עשיר ומגוון: כבד קצוץ, קבב רומני ועוף בגריל היו השלישיה המועדפת שלה. התפריט היה מתחלף כל יום וכלל גם מרק, סלט וקינוח. זהבה וישראל טיפלו בה, פינקו אותה. אהבו אותה ללא תנאים.

בלילות קרים כשהרעמים רעמו והברקים הבריקו היתה מצטנפת במיטתה, מתכרבלת בשמיכת צמר, מנסה להדוף זכרונות שצפו ועלו מהלילות הקרים מהתחנה המרכזית בבאר שבע שהייתה ביתה עד לאותו הלילה בו נאספה על ידי גיל - נהג אוטובוס מחיפה. על הספסל ברציף הריק ראה אותה שוכבת רטובה, רזה, מרוטת שיער, מבוהלת וחלשה והבין שחייב לעזור לה. היא נאספה לאוטובוס והובאה להוריו שעטפו אותה במגבת ובחום, טיפלו ושיקמו את רוחה. כל אותם רגעים, שעות וימים משם נחרטו בבשרה ורדפו אותה בשנתה. לעיתים כשהייתה בוכה בקול מתוך חלום מציאותי שהחזיר אותה לשם, הייתה זהבה מלטפת את שערה ושרה לה חרישית, מרגיעה אותה ומשיבה אותה למציאות החלומית של כאן ועכשיו.

לימים, כשרגליה הקטנות כשלו תחת כובד משקלה, היה ישראל נושא אותה על ידי ומביא אותה ליעדה בכדי שתוכל להתפנות. כשהתחילו הבעיות עם השיניים והלב נתן סימנים שקשה לו, נעשו בדיקות, צילומים וטיפולים שקבעו כי יש להכניס את לינדה למשטר דיאטה קפדני. ראשונה ירדה עוגת הקרם עתירת הסוכר ואיתה הוצאו מארוחות צהריים הכבד הקצוץ, הקבב הרומני עתירי השומן ושאר מטעמי החיים. היה מובן לכולם שאין ברירה. שהבריאות חשובה יותר מתענוגות החיך.

הורכב תפריט קפדני. המטבח גויס ונרתם למשטר החדש. מלח, סוכר ושומן מכל סוג שהוא הודרו מהבישול כמעט לגמרי וטעם החיים הפך להיות דלוח ונטול שמחה.

לינדה מענה לקבל את רוע הגזירה. היא, שידעה רעב ודלות מהם, נשבעה לעצמה שלא תשוב לשם שוב. היא סירבה בתוקף לשתף פעולה עם הרוצים בטובתה: לא נגעה בעוף מכובס ולא באוכל היבש והטפל. נעלבה. סגרה פיה ובעקשנות אלגנטית עמדה על זכותה לבחור בעצמה את גורלה.

זהבה וישראל המודאגים היו אובדי עצות. הם מכירים אותה. מזל שור טיפוסית. כשהיא מחליטה, אין דבר שמזיז אותה מעמדתה. לאחר שבוע מתיש שכלל קרב מבטים, ניסיונות שידול ואיום בעל פה, נפלה הכרעה. לינדה ניצחה. הושגה פשרה בין הצדדים. עוגת שיש דלת קלוריות, נקניקיות מבושלות ועוף בתנור היוו תחליף שהיה מקובל על כולם אפילו על הדיאטנית. ישראל המשיך לסייע ללינדה כשהתקשתה ללכת וזהבה המשיכה ללטף את שערה ולגרש חלומות רעים בלילות טרופי שינה.

בכל בוקר הודתה לינדה על מזלה הטוב, ביבבה חרישית.

בכל פעם שחזרו הביתה, כשקראו בשמה או רק הביטו בה כיבדה את ישראל וזהבה בליקוקי לשון קטנים ובכשכושי זנב מהירים. ככה ידעה שהם אוהבים. כמו שזכרה ונצרה בליבה מפגישתם הראשונה.

ואת בורחת אלעד טולדנו

פעם בשנה בערך
נפגשים במקריות צפויה
ונמשכים, וסובבים, בדרך,
אל הבית, לשמייכה.

כל־כך טוב לנו יחד,
שאני נבהל, ואת בורחת.

ומאז, אני חוכה לך
ככלב הממתין לבצעליו
עומד נאמן, במפתן
לבי המבקש להסגר
משתדל שלא למצמץ
גם מול רוח דקרים
ובעודה חובטת אישוני
אני מביט דרךך
בנוף האינסופי של החיים
המשתנים – לא משתנים
ומחפש כם דמות אחת ויחידה
שאדע כי תשחררני מפבלי

אל חפֿש בו אהב וְאַשָׁאֵר
בו אֶצְעֵד חֶפְשִׁי בְּתִלְמִי אַחֵר
בְּתִלְמִידָה,
עַד הַלֵּיל,
עַד שׁוֹב תִּרְפִּינִי מִיַּדָּה.

עַד שׁוֹב יֵתֵר לִי אֶף לְשֹׁכֵב, קָשׁוֹר,
רַק פָּסַע קֵר מִחֶם הַבַּיִת.

עיני חתול

תמר דוד־כריספי

עיני חתול היו לה
ראיתה היתה סדה
היא שמעה את קולות
המתפללים מבית הכנסת המרחק
ואת המית גלי הים
שנראה באפק הרחוק
ממרחקת ביתה.
היא צדה את עיני העוברים ושבים
בזכות המראה שאמצה לעצמה
שחרג מתכתיבי הסברה.
היא הסתיגה מבני אדם
אך פחתול הרחוב
ידעה להתקרב
למי שבאמת חפץ בקרבנה
אותו צדה במבטה
וחפשה נחמה
מהסברה שחשקה
לדכא את נפשה הבועטת!

נועם מאיר שדות

אָני מוֹשֶׁךְ כָּלֵב בְּרָצוּעָה.
מי מוֹשֶׁךְ אֶת מי?
מי מוֹבִיל אֶת מי?
הָאֵם הַכָּלֵב מוֹבִיל אוֹתִי
אוֹ אָני מוֹבִיל אֶת הַכָּלֵב
אוֹ אוֹלֵי הַחֲתוּל הַשְּׂכוּנָתִי שְׂיוֹשֵׁב וּמַגֵּרָר עַל הַסֶּפֶסֶל
הוּא זֶה שְׂמֻשְׁפִּיעַ עַל כָּלֵם.

מוות במשפחה חגית בת־אליעזר

גופה קטנה עולה באש
היתה זו כלבתי.

גורה רכה, חיה שמחה,
שנים, הסוף מתריד.
הפסיקה לאכל, כשלה,
אך התעקשה לצעד.
הפשה מסתור למצוקתה,
הכבי התגבר.
מה מבקשת במבט
עיניה הקמלות?

במו ידי אותה אשא
בדרך-אין-קזר.
כאן על שלחן וטרינר
תזקה למנוחה.
ידי שוקעת בפרנה
עדן נשימות.

"צאי, עכשו אני זהיא" –
רופא עם המזרק.
אתזר לבד לבית ריק
בכיה בזכרון.

אי שם בחשך-אין-קיום
מבזיק אור אתרון.

כּוּשִׁי אורי סיגל־גלקין

כּוּשִׁי שׁוֹכֵב לוֹ
בְּבִרְכָה אֲדוֹמָה
עָלִים שֶׁנִּפְרְדּוּ
מֵאֵמָּה
בּוֹגְנוֹ וְלִיָּה
שְׂרִיקָה קֶצֶרָה

הוּא אֶצְלִי
מְכַנְסֵי גִ'ינֵס
טְרִיקוֹ צֶהָב
כֵּלּוֹ שְׁחֹר
כְּמוֹנִי
לֹא סוֹבֵל
בּוֹגְנוֹ וְלִיָּה.

אלף לילה וקסם דליה-רות הלפרין

נולדתי בזמן הקורונה בקריית גת. דרומי גאה. כמעט לא הצלחתי לעבור את גיל שלושה חודשים. הייתי עור ועצמות כשהם מצאו אותי. מזל שחיפשו ביצים. כבר התייאשתי למצוא אוכל אז כשבאו אמרתי, "יאללה, ליטופים יעזרו כי מה כבר נשאר." הם דווקא אהבו את הקטע ולקחו אותי איתם הביתה.

ישר שנכנסתי כמעט מתתי מפחד. אני מכורבל בידיים של הצעיר ואיך שהדלת נפתחה, על הרצפה, יושבת אלגנטית ויפה עוד אחת משלנו. אבל מה, עיניים שיכלו לשרוף אותך על המקום. גדולה וכעסנית. לי הם קראו קסם. טוב אני ממש מתוק. אבל השנייה שהייתה נחמדה רק למבוגרת בבית, קראו כובע. גם כן שם. הם התמוגגו מהצירוף "כובע קסם". אני? לא. כי יפה היא הייתה, אבל אותי היא ממש לא אהבה.

רחצו אותי. למי היה כוח להתנגד. שמו לי אוכל, מים וקופסה עם חול אבל מוזר, לא כמו זה שבחוקי. אני לא טיפש. הבנתי... מתפנים בארגז עם החול המוזר. סבבה. רק מה, חבר'ה, אני חתול... שיהיה נקי.

הצעיר יותר לא הבין מה זה נקי. זאת אומרת נקי באמת. אז יום אחד נמאס לי. עליתי לו על המיטה ו... לא צריך לפרט, אתם כבר מבינים. מה אני אומר לכם, היו הרבה צעקות אבל מאז... נקי.

אמצע היום ומעירים אותי בצעקות: "קסם! פינוק!" נו טוב, פינוק שווה התמתחות. קמתי, פיהקתי, קיפלתי את קצה הזנב ימינה והתקדמתי. "קסם... אתה לא רוצה פינוק?" רגע, מה לא היה ברור? לא ראיתם ת'קיפול זנב? אה... נזכרתי. הסבירו לי ברחוב שלמדנו לדבר אליהם ביללות אחרת... מה נאמר, סתומים. אז ייללתי, בקטנה, בלי טון עולה, שלא יחשבו שאני יעני מתלונן. לעדכן שהבנתי. ומה מקבלים על כל ההתחשבות הזאת? פרץ של צחוק. הם עוד מעיזים לומר שעורב נשמע יותר טוב? לא מספיק השיימינג שהם עושים לי כשהם קוראים לי גויז רגליים, עכשיו גם זה? מגעילים! חושבים ת'צמם חכמים אבל

מבינים רק שפה אחת... חכו, חכו, כמה אני איילל לכם... על כל דבר. נראה אותכם לומדים להבחין בין היללות. צוחק מי שצוחק...

ואז, ראיתי אותה. היא הייתה לבנה, צמרירית, רכה, יפה ומושכת. הייתי בהלם. מה עשיתי שזכיתי בה? ישר יישרתי את רגליי הקצרות. סירקתי את עצמי בליקוק מהיר כדי להבריק את הפרווה ואז קצת הוצאתי יללה בשביל לבדוק את הקול. הם ישר התחילו לצחוק. טוב, אולי בעצם עדיף להיות בשקט. קפצתי לספה, התמתחתי ונמרחת עליה. אוי כמה שאני אוהב שמיכות פליז.

המבוגרת יושבת בסלון, מסתכלת ועוד מחייכת! הלו! פרטיות! בעצם זמן מצוין לסירוק קטן. כזה שמוציא לי את כל המגרד מהעור. ניגשתי לכורסה שלה. נתתי יללה קצרה וקטנה, מתפנקת כזאת והופ, השתטחתי לרגליה: ראש קודם והגוף בהטלה קטנה אחריו. "רוצה סירוק?" בטח רוצה, בשביל מה באתי? איזה כיף שלימדתי אותם להבין חתולית.

הבעיה שאי אפשר להישאר לשכב בשקט אחרי שהספיק לי. הם ממשיכים בלי הפסקה. מעצבן שצריך לזוז הצידה כדי שיבינו, אבל מה נעשה, הם עוד לא מתקדמים בחתולית. ילמדו. לא מתיאש מהם. חזרתי לשמיכות.

אני רואה שהצעיר נכנס למטבח. קופסה נפתחת. טונה! הריר ממש נוזל לי. טוב, לא חוכמה, יש לי ממש חור בצד שמאל של הפה ממתי שהייתי גור ווירוס הקליצי עשה שמות. לא נעים, אבל לפעמים עפים לי משם גם גרגרי מזון. והם? צוחקים. "ממטרה" הם אומרים. פשוט חסרי התנהגות תקינה.

אבל נחזור לטונה. הריח מטריף. אני מזנק מהספה (מקום המנוחה המועדף עליי) ורץ למטבח, מוציא יללונת של "תביא מעשר" והם שוב צוחקים. "העורב הגיע". סליחה, אני לא אשם שהיללה שלי היא לא המיאו המלכותי כמו של ההיא שפעם גרה איתנו ועזבה... נו, כובע. הצעיר מוריד לי חת'כה לצלחת. קמצנים. פצפונת. קמצנים! והתירון שלהם? שאני חייב לאכול אוכל מיוחד (ודי דוחה אם שואלים אותי) כי אני חולה. לא מאמין להם. סתם קמצנים.

גם קסם עזב אותנו ביום חורף קר וגשום. כשל כלייתי. הוא כבר כמעט לא היה יכול לזוז. כובד האגן מפנה את גופו לצדדים ומפיל אותו. הוא שב להיות עור ועצמות כמו שמצאנו אותו. עמוד שדרה בולט, ובסוף גם עצמות האגן והגולגולת בלטו להחריד.

הוא כבר ביקש "די, שחררו." יבבות קטנות של שיחה שלאחריהן היה נעלם במנשא הפתוח כשהוא בקושי מצליח להסתובב ולהצטנף ללא נפילה. לבסוף, ליבו נדם ונפשו עזבה. קברנו אותו.

הוא כה חסר. בדברים הקטנים. בטפיפת הרגליים, בריצה למטבח אם נפתחה קופסת טונה, בדרישה בקול החורקני ל"מעשר", בקפיצה למיטה בלילה תוך טפיפת כפתו בפני מי שזכה שיצטרף אליו. טפיפה עדינה שאומרת "נו, תרימו כבר את השמיכה" והזחילה מתחת לשמיכה, להתכרבל. נפש עדינה, דקה, טובה ואוהבת. אנרגיה דקה ושקטה שחסרונה מורגש.

קסם החתול

נשמה של חתול דפנה לובל-לדרר

אלו יכל הקתול לספר
מה קרה בבית השורף,
אולי היה יכול לכפר
על מקצת מן הטרור.

חתול כתם בחלון יושב,
קירות מכסים פית שחר,
מענגן מה הוא חושב
האם מעז להביט לאחור

אל תוך אותו חלל רדוף,
כמו מחכה להתנדות,
הנשמות יצאו מהגוף
לקחו אמן את הסודות.

לקתול שבע נשמות, אומרים,
אולי אחת שלו
ועוד שש של בני הבית,
הם נהגו להאכילו.

נראה כמי שאת נשמתו נפח,
אתה הלכו האמתות
אשר ידע טרם הפך
זכרון סי לנשמות מתות.

צילום: שרון בראשי

בית משפחת קדם, בקיבוץ ניר עוז -
שם נרצחו ב-7 באוקטובר 2023 -
תמר, בעלה ג'וני, שלושת ילדיהם וחמותה

הזדקנות

שירה בז

טק טק, טק טק, טק טק, כך בקצב אחיד, צליל נקישת ציפורן על מרצפת אותי מלווה. לעיתים נלווה גם צליל חלוש של שריטת הציפורן על המרצפת לרגע החליק, לא יציב.

טק טק, טק טק, תמיד ברור כשהוא בתנועה, צליל של נייעור ואחריו הצעידה מתחילה. מחפש דבר מה, מרחרח, לעיתים נשמעים גם צלילי לגימה או צלילי כרסום ולעיסה.

נוכחות מתמדת שתמיד ידועה, צליל הטק טק מכריז על תנועתה. מסמן נוכחות שקטה וכל כך מוכרת.

לעיתים אותו הצליל משתרך אחרי, טק טק, טק טק, אני ברחבי ביתי מסתובבת והוא כצל מלווה, שותף ותיק וידוע, חבר במקצב קבוע.

לעיתים הצליל ממלא נחמה, תחושת קרבה, טובה הידיעה שהוא שם, נאמן, מוכר, קרוב קרוב, אף פעם איני לבד.

לעיתים מרגיז, די כבר! שיניח! קצת שקט,

מה הוא מבקש? מה הוא רודף?

לעיתים אני דורשת בקול: הנח! לך למקומך! ואז מיד מתמלאת בתחושת אשמה, כל שרצה זה להיות לידי, הרי אני שלו והוא שלי, אני בו בחרתי שיכנס לחיי, אני לו הבטחתי שתמיד אטפל ואדאג, אני הצהרתי בפניו - אני אחראית!

והוא, הוא התרגל, טק טק, טק טק, אחרי, נאמן, בוחן ואולי זקוק לי כפי שאני לו הייתי זקוקה כאשר בחרתי להביאו אל ביתי, מבלי לקחת בחשבון שאותו צליל, באותו מקצב, לעיתים נעים, לעיתים מקומם, גם הוא חלק מהעסקה.

לאחרונה המקצב השתבש, כבר אינו אחיד, נשמעת בו סטיה קלה אך ברורה, מרמזת צליעה, ואכן, הוא אינו כתמול שלשום, מזדקן. הכאב ניכר בצליל.

מעט מעט הצליל מתמעט, יותר ויותר בוחר הוא לשכב בפינתו, לעיתים כלל לא מבחין שאיני לידו, אך ברגע בו שם לב, כאשר לפתע חש בהעדרי, ממהר לחפש, לצמצם מרחק, מתייצב לצידי, צמוד לעקבי, נדמה שיותר מתמיד מבקש להיות קרוב קרוב וכך צליל הטק טק המשובש במקצב שכבר אינו קבוע מזכיר כל העת את הזמן השאול שהולך ואוזל.

הוא מסתבך בין רגלי, לא שם לב, כל חושיו כבר קהים, אני כמעט מועדת, ללא כוונה לעיתים גם מכאיבה, אך נדמה שדבר לא ירחיק אותו מרגלי, כמבקש כל דקה, דואג למלאי.

הראיה אינה כשהייתה, גם השמיעה נחלשת, זקוק למגע, לוודא נוכחות, לא מוותר גם כאשר מבקשים לרגע הנח, התרחק, תן להאזין לצליל מהמרחק המוכר, הבטוח, פסיעותיך אינן יכולות להיבלע בפסיעותיי, שנינו ניפול ביחד.

הצליל המשובש לא מניח, מעורר דאגה, מעלה הבנה, תזכורת קבועה, לרגע בו כדרך הטבע או שמא נצטרך לקבל החלטה שבאחת תעצור את הצליל המוכר שבוודאי יחסר.

חתול מלכה אורמן

לא אֵלְכֶלֶךְ כּפּוֹתִי בְּרָחוּב
לא בִּכְבִּישׁ אוֹ עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה,
לִי טוֹב כָּאֵן!
מִשְׁקִיף לִי בַחֲלוֹן
שְׁקוּף
רוֹאֶה אֶתְכֶם,
מִסֵּנָה
רְעִשִׁים.
רוּחַ מְשׁוּם כּוֹוֵן לֹא תִבִּיס דַּעֲתִי,
חֵם הַשֶּׁמֶשׁ נִכְנָס בַּחֲלוֹנִי...
מִתְנַדְנָדִים, גּוֹלְשִׁים, מִתְרוֹצְצִים
אֶתְם
מַעֲגִלִים.
וּכְשֶׁתֵּשׁוּבוּ עֵינֵיכֶם אֶלְטֹף רַגְלֵיכֶם בְּזַנְבִי
תִּרְיֵמוּ אוֹתִי אֶל חִיקְכֶם.
קִרְקוּרִי בָטָן -
וְאַפְלָפֶל פְּנֵיכֶם בִּשְׁפָמִי.

מקשקשים אורי סיגל־גלקין

אֲנוּשִׁים מְקַשְׁקָשִׁים בְּזַנְבָם כְּשֶׁאֲנִי מְצַחֵיק אֶת כָּלֶבָם.

דובשנית חגית בת־אליעזר

בת ה־16,
כלבתי, זקנתי,
יתומה תמידית
מבדדת מבני מינן
לא זכר
לא גורים

אילו חיים
היו לך למרגלותי
על הרצפה הקרה
מטופפת בצפרנים מעקלות
אותו אכל יבש בפה.

אך את מכשכשת בזנבך
מבטך כלבי
אפרש חשיפת שנים כחיוך
ארימך אקרב אל לבי.

כלב כבל אלעד טלדנו

אני כלב כבל
בעולם חד ממדי
מנסה להשתחרר ומעלה
חרס בידי
אני נובח ומילל
לפעמים בשקט מקלל
מודט ומתפלל
מתרועע ומסתבך ומקצר רצועתי
העונות חולפות והתקוות כבות
אנא, עובר הארח, ידידי,
אולי רק לטוף אחרון טרם התרתי

נ.ב.

אולי אנבח ואולי אנשך
אנא התקרב לאט והפנה מבט
בוא בספירל ולא לעמתי
הנח לי משהו קטן וטעים
שאדע שאתה לטובתי

נועם מאיר שדות

השמש זורחת.
התולים רוכצים להם בִּיפֶּעַת הַיַּעַר.
איש עם פְּרוּרֵי לֶחֶם מֵאֲכִיל אֶת הַתּוֹלִים.
הם באים לקול שְׂרִיקָה.
פְּתֹאֹם עוֹבְרֵת אִשָּׁה עִם כָּלֵב גָּדוֹל.
הַתּוֹלִים בּוֹרְחִים, מִפְּתָדִים.
הַכָּלֵב אוֹמֵר הֵב הֵב.
הַתּוֹלִים חוֹזְרִים לְאָכֹל
וְהַכָּלֵב נִעְלָם לְאַתְמוֹל.

מתנת יום הולדת צביה רוזנקרנץ-שמש

הוא נולד בקיבוץ בצפון לשני הורים מעוטרים, אחד משישה אחים ואחיות. עיניו השחורות הטובות ושערו הבהיר והשופע צנץ באור השמש, התבדר ברוח הנעימה של חודשי האביב. צבר אמיתי, דור חמישי לפחות, מושרש חזק ובטוח במקומו, אוהב אדם ואיצטרובלים, רץ חשוף רגליים על מדשאות ושבילי הקיבוץ, שיחק עם אחיו ואחיותיו, מלא שמחת חיים, רגוע ושליו. כך פגשתיו לראשונה.

זו הייתה יד הגורל שסידרה את הקלפים: עיניו של אחי הגדול שתרו על לוח שעם עמוס במבואת חדר האוכל של קיבוץ 'כפר הנשיא' צדו מודעה קטנה כתובה בכתב יד מעוגל. ברגע הבין את שצריך לעשות: שלשל אסימון לטלפון הציבורי ובישר: "מצאתי. בואו מהר!"

למרות שכבר חגגתי באופן רשמי את יום הולדתי ה־26, חמושה בכתר פורח לראשי, פרפרים בבטן והתרגשות שיא, נסענו אישי היקר ואני לטיול בצפון לקבלה רשמית של המתנה שלי. שמנו פעמינו לקיבוץ סאסא.

מנסה להוציא את הצנוברים המקובעים עמוק וחזק באצטרובל הגדול, ספק חולק, ספק משחק עם אחותו התאומה, נטול דאגות אחרות, הרים את ראשו לרגע ומבטינו הצטלבו. זו הייתה אהבה ממבט ראשון. שאגת שמחה ודמעות אושר פרצו ממני ללא שליטה. התיישבתי נטולת אוויר על הדשא שלמרגלות רגלי, מזמנת אותו אלי עם זרועות פתוחות לרווחה. הוא רץ לכיווני בדילוגים קטנים של גור שובב, מאיר פנים וחיוך מלא שרף. אחותו שזיהתה הזדמנות להשתלט על האצטרובל העסיסי שנשאר מאחור, נשכבה עליו והתחילה לכרסם בו בהתלהבות לפני שיחזור אחיה ויתבע את שלו.

כל הדרך לחיפה הוא ישב על ברכיי, משקיף מהחלון וגומע את מראות הדרך החדשים והמשתנים ממה שהכיר עד כה. אריחי הקרמיקה החדשים בגוון הקרם בז' של רצפת הבית בפינסקי כאילו והותאמו לו

במיוחד, קיבלו אותו במראה 'מט' והוא מיהר לסמנם בשביל שתן צהבהב - 'מוסיף' להם ברק חגיגי. לימים, כשייוולדו להוריו המאמצים ילדים - אח ואחות צעירים שלו, ינהג כילד בכור על כל המשתמע מהמעמד: ישמח, יקנא, ישחק, ישמור, ילקק בכל הזדמנות, יקווה שיפלו בטעות או בכוונה חלקי מזון מידם, יסלח על משיכות זנב ואוזניים והתענג על כל ליטוף, צחוק והתכרבלות איתם.

מכסה צהוב של ראשי בלון גז, כדורי טניס, בובות פרווה, פחמימות(בעיקר חלה של שישי) וענבים היו פייבוריטים שלו, אך אהבתו הגדולה הייתה ונשארה - אצטרובלים. השילוב שלהם עם מקור מים כלשהו- ממטרה, שלולית בוצית, גשם, גיגית, אמבטיה, בריכה, כנרת, ים עד ים המלח.. היו כל מה שרצה ויכל לבקש ושעשו אותו לגולדן המאושר בכלבים. ל"פאנג הלבן" של משפחת שמש. לפאנגי שלי. מתנת יום ההולדת המושלמת שלי.

טמבור, אינתיפאדה וחתולים עמוס חיימוביץ'

שכם עדיין בטירוף. מסיים סיור ממונע אלים כמפקד כוח קטן שמורכב גם מחיילי סדיר שצורפו אלינו.

בדרך לבית (בית ספר מוחרם) מבחין בבית קפה קטן חבוי בצלע הר ומפל זעיר טבעי יורד לתעלת מים זורמת ביינות לעצי פרי, פקדתי על שני הגיפים לעצור. אנשים שתו קפה בכיסאות עץ יפהפיים, צעדתי לעברם מלווה צעקות חיילים.

"המפקד, המפקד, אנו נדווח עליך", רעש דריכת נשקים נשמע.

האנשים בבית הקפה היו המומים שביקשתי טמבור ירוק מקרמיקה שמכרו שם. שילמתי למוכר שהשפיל עיניים ואמרתי לו בעברית: "שמור את העודף".

מוכר: "שוקרון" (תודה בפלשתינאית). חזרתי לג'יפ שלי ואחד החיילים ממלמל:

"אמרו לנו, הזהירו אותנו שיש לך משאלת מוות". הם לא דווחו עליי. בסוף המילואים הבאתי לאשתי את הטמבור והסיפור והיא הנידה בראשה. הטמבור הוצב במזנון הסלון, חי שנים רבות עד שהוצא להורג בידי חתולי ביתנו.

תת פרק, החתולים

ואלה תולדות החתולים שלנו.

ויביא אביחי בן עמוס את מלכישוע הגור ממקום ארץ הצבא לביתנו. שבוע לאחר מכן האביחי הביא את שקשוקה מארץ פחי הזבל. ויגדלו ויעשו פרו ורבו ויולידו את* הקטנה, הגדולה, פייר והרמן. וישלטו ביד רמה בביתה (קומה 3 בבית משותף) של בת האלוהים שקרויה אתי, 14 שנה.

ותשנא בת האלוהים את הנפלאים יען כי הרסו את ביתה (3 סלונים, למרות מוכר הסלונים שנשבע פעמיים שהעור חסין לחתולים).

ותסרב בת האלוהים ללטף את הנפלאים ולו פעם אחת ותאמר אין ספור פעמים לאהובה: "או אני או החתולים", ויאמר האיש האבוד: "עוד לא החלטתי".

וישברו הנפלאים את טמבורו של האיש האבוד ותמלא בת האלוהים תקווה: "סיכנת את חייך למען הטמבור" ולא עזר.

ותסכים בת האלוהים לסבול את הנוראים לה בשל אהבתה לאיש האבוד.

וימותו האהובים בשל מחלת לב, סרטן וזקנה במשך שנה רצופה. ויתאבל האיש האבוד ויטייפח מרות וינחם באהבתה של בת האלוהים: "נביא לך כלבים כשיתאפשר".

ואלה שמות:

הקטנה (אהובתי, על שם מארדונה)

הגדולה (גאונה, פותחת מקררים ומנהיגה)

מלכישוע האב (חתול כלבי אוהב ובלתי נשכח, מסמן טריטוריה בלתי נלאה, אויבה המושבע של בת האלוהים. במעמקי נשמתה, במקום שאף אחד לא יכול להגיע, אהבה אותו. ולראיה, לטכנאי טלוויזיה ששאל מדוע המכשיר רטוב ומריח מעופש ענתה: "שברתי אגרטל ובו מים מעופשים", ואם זה לא אהבה, אז מהי אהבה).

שקשוקה האם (מלכה שחורה יפהפייה ואהובה, מתה בזרועות איש אבוד ודומע, סרטן).

פייר (נועז וחסר עכבות, שמו בשל שיק צרפתי שניחן בו ופרווה שופעת).

אחרון אחרון, הרמן (קרוי על שם להקה משנות השישים, "מתבודדי הרמן" (נו מילק טודי), מיום הולדתו נהג להתבודד, היפה בחתולים).

ג'יזמו, החתול השביעי ביולי 2021

בתחילת יולי 2021 לקחתי את ג'יזמו חתולה בן ה-13 של בתי לוטרינר עקב בעיות גירוד ופציעת עצמו. בתי וחתולה חזרו לביתנו בחדרה מתל-אביב לפני כשנתיים בקירוב בהם אני מנסה להתקרב לשניהם ללא הצלחה. החתול דווקא מגלה סימני קירבה בשבועיים שעברו. ג'יזמו לא זר לחלוטין, לפני 13 שנה מצא בני הבכור גור חתולים פצוע וגוסס, עם חור בבטן ומיליון ואחד פרעושים בכביש 4 הסואן. אביחי הזעיק ויחד אשפזנו אותו לכמה ימים אצל ווטרינר (אלפי שקלים לחדרתה של אתי אשתי) שאושש אותו לגמרי (מתחת לכול הנורא התגלה גור יפהפה). הרופא אמר לנו שהוא לא ישרוד יומיים בחוץ והבאנו אותו לביתנו שם חיים 6 חתולים ואשה מיואשת. אביחי חזר לחייו בחיפה, כמובן ללא הגור. כאן אני חייב לספר על דפוס מסוים באופיו של אביחי. הוא עוזר מאוד לבני אנוש/בעלי חיים אך לא נשאר. סתם סיפור, יום אחד לפנות ערב בעודנו מתכווננים לנסיעה מדכאת מבחינתי לחתונה באשדוד הרחוקה, קיבלתי שיחה: "היי אבא, אני נמצא בכביש 4 (צומת המשטרה חדרה), באמצע הכביש שוכב פועל זר, רומני שיכור, מכוניות עוקפות אותו במהירות ואף אחד לא עוצר לעזור. אני מיואש: "אני צריך לנסוע לחתונה באשדוד" ואתי רועמת ברקע: "השטויות שלו". אביחי תמיד: "מה זה כול המילים הגבוהות על סוציאליזם ועזרה לזולת?" אני כמובן נוסע לצומת ומרים ומזיז את הפועל הזר לצידי הכביש. בעודי מתכונן להזמין אמבולנס, חברי מגיעים ובעברית משובשת: "אדוני, אין לו כבר רישיון עבודה, אתה תעשה לו בלגן, אנחנו נטפל בו. לקח? לא אני או אביחי(אתי כמובן). נחזור לחתול. ג'יזמו הוכנס לחדרה של בתי על כול משתמע מכך(שירותים ומזון), מחשש שהחתולים האחרים יפגעו בו.(ביחוד שני הזכרים האחים שהיו חתולים ענקים, יפים בטירוף.) להפתעתנו ג'יזמו התגלה כחתול אמיץ ונועז ורדף אחרי כולם, רק אהובתי "הקטנה" התמודדה אתו, היתר נמלטו. מאחר ואביחי סרב לקחת אותו לחיפה(בעל דירתו סרב לדבריו), לקחה בתי אותו למגוריה ברחובות (שם גרה, עבדה ונסעה לאוניברסיטת ת"א ללימודיה) ועברה אתו לת"א בסופו של דבר. כרגע וגם לאחר כפי שסיפרה, הרי הוא חתול חששן וחרד תמידית. אתמול שהיה בטיפול במרפאה יצאה אחת הרופאות ושאלה אותי: "אתה מחכה למישהו?" אני: "לחיים". בתי

סימנה לה סימון אוניברסלי והרופאה חיכה אלי. לצערי ג'יזמו סבל מאוד, עבר ניתוח קשה בניסיון להצילו אך נפטר במקביל להולדת נכדי הראשון.

פאפוס ראשון, געגוע אלייך

36 שעות בפאפוס ליד נכדה בת יומיים ונכד בן שנה ושמונה חודשים שנאנח באנגלית: "oh no", מרגיש הכי בודד בגלקסיה בלעדיך, כמו גוש חמאה שחוטף מכות פטיש.

סתם סיפור, פאפוס שני

לאחר כשבועיים בה "חגגנו" סדר פסח גדול (31 חוגגים) אצל בני הצעיר בפאפוס נחתנו. אשתי היפה, רזה ומדוכאת (נלחמת ב....): "שבועיים מהקשים בחיינו" (גילוי נאות, היו לנו חיים קשים). בחודש שעבר בני הבכור אביחי אמר לאתי במיטת חולייה לאחר 2 ניתוחים: "אימא את אוספת סרטנים?", בשיחה איתי: "אבא אני שוקל להתאבד" (אני: "לך על זה"). אתי אחרי שניסיתי לסנגר עליו צרחת: "שיתאבד!!!", אחרי זה פתח בחיפה מזנון וסגר אחרי שבועיים כדי להגר ליוון לתמיד, כול זה בחודש אחד, בערב בהיר (גשום להחריד) נחת בכורי עתיר האין זכויות וסבל עם כלבו בביתנו: "אני טס מחר ב־6 בבוקר לנפאל ומשאיר את לואי בידך לתמיד. אתי מרימה ראשה לרגע מכתבה ב"ארץ" על הסרטן שלה ואומרת: "החיים כותבים את עצמם" וחוזרת לקרוא. אני ממלמל: "מה עם העבודה ביוון?", מה עם שיחות ערב על נפשך?, מה עם כלב שכבר ננטש בגיל 3 (משפחה מסרה אותו אחרי הולדת תינוק רגיש לכלבים) ועכשיו בגיל 8 בכורי: "לואי כלב נהדר, יוסיף לך לפחות שנתיים לחיים, אנחנו נדבר 3 פעמים ביום". אתי: "עמוסי, מאיר שלו מת מסרטן" ואני: "אוי ואבוי" (בלב, "דווקא עכשיו מאיר"). אביחי מסביר לי על אוכל, ביטוחים, טיולים, הרגלים ונמוג. אני זועק אחריו: "אם היית אינדיאני היו קוראים לך, "הנוטש" ואל תטפס על האברסט". לילה ארוך עבר על לואי המדוכא ובוכה חרישית, מה שעזר זה שכדור ה-MDA כבר לא מרדים אותי וחלקתי אתו את לילו. בשבועיים שעברו התקרבנו מאוד בטיולים ארוכים בהם הבהרתי ללואי שלמרות שמו המדינה זה לא הוא. ילד קטן ששמע אותי אומר ללואי: "לואי, אתה לא בן אדם" והגיב: "אדוני, הוא כלב", ואני:

"לא בטוח". בלילות לווי ישן במיטתי ולאיתי כבר אין כוח להתנגד. בשיחות לקטמנדו שנועדו למנוע מעשה נמהר אביחי נשמע קצת מאוכזב מסתגלנותו של לווי: "כבר שכח אותי". אני לעצמי ואיתי: "בן אלף זונות" ואיתי: "אני לא זונה". המשך יגיע.

דנה אדרי־פינבלט
מלכה אורמן
שירה בז
חגית בת־אליעזר
תמר דוד־כריספי
דליה־רות הלפרין
עמוס חיימוביץ'
אלעד טולדנו
דפנה לובל־לדרר
אורי סיגל־גלקין
יורם סלבסט
צביה רוזנקרנץ־שמש
נועם מאיר שדות
דנה שניידר